

A HUSZONHATODIK ÉV

" Valami örök tovasuhogás
valami csöndbe, puha végtelenbe,
valami tegnap, mely mintha ma lenne,
valami vízalatti ragyogás,
valami messze, panasznéma gyász,
valami jaj, melynek már nincs keserve,
valami vágy s a vágy tilalma benne,
valami könnyű, szellőhalk varázs,
valami, ami nem is valami,
valami még kevesebb, mint az, ami
valami tüntén kezd csak sejleni,
valami lassú, árnyhús rejtelem,
valami, ami újul szüntelen,
valami gyors, lőtt seb a szívemen."

/Szabó Lőrinc/

A szüntelen keresése, és megfogalmazási vágya ennek a bizonyos "valaminek", melyet mind oly jól ismerünk és oly sokféleképpen nevezünk. Szükséges lenne egy párbeszéd. Egymással. Magunkkal. Hogy miért érett meg bennem e párbeszédnek az igénye? És miért épp Szabó Lőrinc A huszonhatodik év című versciklusát éreztem elég személyesnek ehhez? Nem csupán huszonhatodik esztendőm és a cím egyszerű összecsengése vezetett e verses-est létrejöttéhez, hanem sokkal inkább az, hogy úgy érztem elérkeztem valahová, ahonnan visszanézve most beszélni szeretnék "valamiről". Nevén nevezni, megfogalmazni azt, amit néha szenvedélyesen ki akar mondani magából az ember: kinek hiszem magam? Hol vagyok? Hová tartok? Ezekre az

egyetemes kérdésekre keresem jómagam is személyes válaszaimat. Az eredmény pedig: pillanatnyi, jelen idejű keresztmetszete gondolataimnak Szabó Lőrinc szenvedéllyel, lemondással, de mégis hitteli versei által.

Nagy örömmel tölt el, hogy ez a kezdeményezés 2012. októberében helyet kapott a Kaldi Kávézóban. Köszönettel tartozom a Communitas Alapítványnak, hogy hozzásegítettek az esemény létrejöttéhez és lehetőségem nyílt egy önálló est létrehozására.